PASSIONERNA

BERÄTTELSE

af

MARIE SOPHIE SCHWARTZ.

(Forts. från förra numret).

"Här är ett bref från Rom; majorskan har skickat ut det med Fredrik", sade flickan och öfverlemnade det åt Thora, hvarefter hon aflägsnade sig.

Axel var åter vid Thoras sida och fattade brefvet.

"Du ämnar väl icke gå så långt i fördragsamhet, att du läser detta bref. Besinna att han öfvergifvit dig då du var sjuk och sedan icke med ett ord gjort sig underrättad om dig."

"Axel, gif mig brefvet; han är i alla fall min man."

"Din man? Han, den eländige!....."

"Tyst; icke eger hvarken du eller jag rättighet att skymfa honom. Gif hit, jag vill och skall se hvad han skrifver." Med en hastig rörelse återtog Thora brefvet.

"Men jag vill det icke," utropade Axel häftigt och fattade handen, hvaruti hon höll det.

"Hvartill denne ändamålslösa strid, du bör väl inse, att jag måste veta hvad han har att säga. Kanske återfordrar han sin frihet och skänker äfven mig min."

Axel släppte Thoras hand.

Thora läste:

"Min älskade, djupt förorättade Thora!

Fåfängt söker jag ord att tolka min ånger och urskulda mitt handlingssätt. Jag skulle ändå icke finna några ord, som kunde rättfärdiga mig; och jag vill det icke en gång, emedan jag då blefve tvungen att afvika ifrån sanningen.

Jag har i mitt hjerta burit ett outsläckligt hat till din öfverlägsenhet. Huru långt min afund drifvit mig, kan du icke ana, och jag saknar mod att säga det. Öppet måste jag erkänna, att, om du vore sträng, jag alldeles förverkat all rätt till förlåtelse; men, i full förtröstan till ditt ädelmod, ber jag dig glömma hvad jag varit, ty jag vill söka godtgöra det.

Huru skall jag också kunna frambära min tacksamhet för det storsinta sätt, hvarmed du sökt hämnas alla lidna oförrätter. Ack, Thora, säkert bor en engel i ditt hjerta!

Jag erhöll ifrån grefve Ørnhjem ett bref, hvaruti han meddelade mig, att du, genom hans biträde lyckats få ett af mina vinterstycken inköpt för Dresdner-galleriet och att detsamma der blifvit allmänt omtyckt. Han sände mig äfven en tysk tidning, hvaruti mitt namn omnämndes, såsom tillhörande en nyss uppstigen, men ovanligt lofvande talag.

Min förvåning vid brefvets och tidningens emottagande låter lätt föreställa sig; men några ögonblicks eftertanke var tillräcklig för att uppfatta hela sammanhanget. Det var dig, dig allena, jag hade att tacka för den lycksalighet, som vidgade mitt bröst vid genomläsningen af de loford man slösade på mig. Huru och när skall jag kunna återgälda dig detta?

Jag inser nu klart, att, utan dig vid min sida skall jag alltid förblifva en obemärkt och medelmåttig artist; men med ditt biträde kan äfven jag dö såsom en utmärkt konstnär.

Full af hopp återvänder jag derför, och lifvet ler nu mot mig med ärans och kärlekens fröjder.

Jag vet äfven, att du älskar mig, ty eljes hade du icke arbetat för min lyckas befrämjande. Endast kärleken kan göra menniskan så ömt omtänksam. Nästan samtidigt med detta hoppas jag att vid dina fötter personligen få tolka min kärlek och tacksamhet.

Evigt din,
Emil."

Efter slutad läsning satt Thora stum.

Axel, som läst brefvet öfver hennes axel, mätte golfvet med hastiga steg, och det ena mörka molnet efter det andra lägrade sig på hans panna. Slutligen stannade han framför Thora sägande:

"Du har grymt bedragit mig, ty, såsom han sjelf skrifver, man måste älska den, hvars svaghet man med så utsökt grannlagenhet tillfredsställer. Det var icke sorgliga minnen, som jagade dig ifrån mig, det var kärleken till denne narr, som känner sig lycklig af en lånad ära, hvilken kom dig att fly. Genom att hylla hans fåfänga, tigger du dig några smulor af tillgifvenhet."

"Hör upp med detta hån", utropade Thora häftigt. "Jag bär nu Liljekronas namn och vet äfven huru illa jag uppfyllt en hustrus pligter. Var det icke jag, som med min äregirighet förbittrade hans lif? Nå väl, det borde äfven vara jag, som läkte de sår han erhållit. Hvem jag älskar, det vet du mer än väl; hvarje tvifvel därpå, uttaladt af dina läppar, är ett gäckeri, ovärdigt din ställning till mig."

"Du har rätt," svarade Axel med dyster ton: "men, Thora, då jag betänker, att denne man egt rättigheter öfver dig, som jag aldrig haft, att du tillhört honom, under det jag förspillt min tid med tro och hopp, då gripes jag af ett gränslöst hat till honom och en djup förbittring emot dig."

En tystnad uppstod. Thoras drag återgåfvo smärta och oro. Axel gjorde några hvarf kring golfvet, hvarefter han åter stannade framför Thora.

"Tänker du invänta hans återkomst?" frågade han.

"Hvad skulle jag eljest göra?"

"Du ämnade ju skilja dig vid honom; åtminstone har jag hoppats det. Hvad är då enklare än att du genast reser med mig? Han lyser efter dig, och då du icke inom ett år infinner dig, är äktenskapet upplöst och du är min för tid och evighet."

"Du vill då, att jag, liksom en brottlig kvinna skall rymma med min älskare," utropade Thora och flög upp, kastande stolt hufvudet tillbaka. "Det är andra gången, Axel, du föreslår mig att genom en dylik handling brännmärka min heder. Kan du väl älska den, du så djupt vill förnedra? Gå, Axel, gå, jag skall aldrig med ett vanärande steg köpa mig rättigheten att blifva din maka." Tårarna störtade ur Thoras ögon och kväfde rösten.

"Ack, du lättskrämda barn!" sade Axel med mild röst och drog henne ömt ned på soffan bredvid sig. "Vore jag lika misstrogen emot ditt hjerta, som du är det emot mitt, så skulle jag med fulla skäl kunna betvifla din trofasthet. Man tänker icke på andra menniskors omdöme och uppoffrar sig icke för tomma, intetsägande fördomar, då man älskar. Hela den öfriga verlden är då försvunnen; det finnes blott en enda varelse till, och denna allena utgör hela vår verld. Så, Thora, älskar jag. Hvad frågar väl jag efter äran utan dig: och hvad betyder väl också sjelfva vanäran med dig? Huru kan du väl vilja sätta vår framtid på ett så osäkert tärningskast som nycken hos en exalterad och fåfäng tok, hvars intresse det nu blifvit, att du vill blottställa vår kärlek och återförening för en osäker utgång?"

Thora lyssnade tigande till dessa farliga ord, hvilka smekte hennes öron såsom en tjusande musik. Då Axel tystnade, drog hon en djup suck. Thora kände sig åter indragen uti passionernas hvirfvel samt beherrskad af hans sofismer; men ännu manade pligtens röst till motstånd, ehuru den började ljuda mattare. Thora yttrade derför med en bedjande ton:

"Var ädelmodig, Axel; begagna icke denna farliga makt du eger öfver mitt svaga hjerta till att förmå mig att, emot alla mina bättre känslor handla falskt och uselt. Låt mig ärligt säga Emil, att jag icke kan lefva utan dig, att han och jag måste skiljas. Det blir då en vänlig öfverenskommelse, och vår skilsmässa kan ega rum utan all skandal. Endast på det vilkoret vågar jag med hopp emotse framtiden."

"Bed mig icke om ett offer, som vore vanvettigt! Hvad vill jag egentligen, som är så farligt? Blott påskynda det ögonblick, då du skall blifva min maka, Blott det, att du älskar mig framför allt annat! När du sedan en gång bär mitt namn, måste hvarje tadel tystna. Nu är det jag, Thora, som tigger om förbarmande," tillade Axel.

"Jag kan icke blifva en bedragerska," svarade Thora och gret.

"Gör mig icke vansinnig, Thora, med din halsstarrighet. Jag vore färdig att döda oss båda, förrän jag afvaktar hans återkomst," utropade Axel och steg upp.

Thora sträckte handen emot honom, hviskande med vek röst:

"Var icke hård, Axel! Vet jag väl sjelf hvartill min svaghet och kärlek slutligen kunna förleda mig?"

Trött af den långa striden, började Thora redan vackla, och Axels okufliga vilje hade bestämdt segrat öfver hennes svaga hjerta om icke röster ifrån trädgården afbrutit dem.

"Har du icke sagt dig borta?" frågade Axel och rynkade ögonbrynen då de talande kommo närmare.

"Jo, jag väntade ju dig", svarade Thora och kastade en blick genom spjelorna på jalusierna.

"Ack, Nina!" utropade hon och flög ut.

"Fördömt! Att vara segern så nära och likväl förlora den; hon måste följa mig. Ah, Nina, denna gång skall ni icke korsa mina planer!" mumlade Axel.

Strax derefter inträdde Nina, grefve Hugo, kapten Ahlrot och Henrik i paviljongen, der Axel kall och stolt helsade på dem.

Thora visade dem så mycken vänlighet, att hon dermed något förskingrade den spänning, mötet med Axel åstadkom hos hennes slägtingar. En temligen otvungen konversation kom snart i gång. Grefve Hugo, alldeles obekant med Axels och Thoras tidigare förhållanden, betraktade denne endast såsom en utmärkt främling och samtalade derför lifligt med honom. Aftonen förflöt, till utseendet gladt, och man åtskildes först efter supén.

När Henrik tog afsked, yttrade han till Thora:

"Nina tager nattkvarter hos dig och jag tror du gjorde klokast uti att göra henne sällskap in till staden i morgon."

"Hvarför det?" frågade Thora med en afvisande köld.

"Emedan grefve Falkenhjelm i dag ankom från Ystad och troligen besöker dig i morgon. Han skulle säkert icke gerna göra samma möte vi i afton gjort."

Thora svarade rodnande, att hon skulle fara in till staden.

Axel for ifrån Thora och befann sig snart i rum på hotellet. Vid hans inträde i salongen, utanför sofrummet, befann sig en yngling der, klädd såsom jokej. Hans ansigtsdrag hade kunnat kallas vackra, om icke ett hårdt dystert uttryck hvilat öfver dem. I de mörka ögonen bodde en hel verld af undertryckta, men olycksbådande passioner. Kring de tunna läpparna låg ett drag af bittert hån.

Då Axel kom in, upplyfte gossen hufvudet, men steg ej upp från soffan der han satt, utan såg endast på honom. Öfver hans ansigte drog ett moln af missnöje.

"Hvarför är du här, hvarför väntar du på mig?" frågade Axel sträft.

"Derför att jag vill se dig; derför att jag gör detsamma hvarje kväll," blef svaret.

"Men du vet ju att det misshagar, plågar och förargar mig att oupphörligt finna dig i min väg."

"Jag är ju din tjenare," svarade gossen gäckande.

"Ja, emot min vilja."

"Så-å."

"Låt då en gång denna komedi få ett slut. Hvarför iklädde du dig denna rol och tvang dig till att följa mig?"

"Derför att jag älskade dig! Du vänder dig bort, du är icke nöjd med denna förklaring, som jag redan tusen gånger gifvit. Rår jag väl för, att min kärlek är starkare än din motvilja, att den tvingar mig till detta steg, ehuru jag nog vet, att du aldrig har delat eller nånsin skall dela den. Jag begär ju också ingenting af dig; blott att få vara i din närhet."

Axel betraktade gossen pröfvande.

"Nej, det bor icke kärlek, det bor hat i din blick. Du förefaller mig såsom en olycksande. En inre aning säger mig, att du för något ondt i skölden. Vi måste skiljas."

"Måste, säger du. Nej, icke förrän med döden," svarade gossen långsamt och reste sig upp. "Och hvarför måste vi? Har jag icke tjenat dig troget? Låt oss i minnet återkalla hvad som passerat sedan våra banor stötte tillsammans. Huru mycket har jag icke oafbrutet arbetat på din lycka. Då du, efter uppträdet i Lubeck, reste ifrån mig, följde jag och upphann dig i Munchen. Hvarför gjorde jag det? Jo, emedan jag ifrån vårt allra första möte hade svurit att lefva endast för dig. Jag har följt dig troget såsom en skugga och bevakat dina steg, emedan jag för dig hyste de mest glödande känslor. Du upptog hela min själ, sysselsatta alla mina tankar. Med trots och hot tvang jag mig till en plats hos din hustru. Nå, hvarför gjorde jag det? Endast för din framtida lycka Jag insåg på förhand, att hon måste älska dig, och jag visste äfven huru jag då skulle kunna döda henne. Äh, blekna icke. — hör mig till slut. Jag upprepade så ofta för henne, huru högt du älskade Thora, huru skön hon var, huru uteslutande hon beherrskade dig, och att din kärlek till henne förmått dig söka glömska eller döden i krigets faror. Jag visade henne klart, att du aldrig så länge hon lefde, skulle återvända från Algier. Med få ord, jag talade derom med så lifliga färger, att jag kunde säga mig för hvar och en sådan skildring hafva tagit år af hennes lif. Tre och ett halft år derefter var hon också död."

"Det är likväl förfärligt!" utropade Axel rysande.

"Förfärligt, säger du? Äh, nog vet jag det som är ännu förfärligare," inföll gossen dystert. "Hon tillhörde en slägt som...." Här hejdade han sig och for med handen öfver pannan.

"Som....?" upprepade Axel, uppmärksamt fixerande gossen.

"Som det utgjorde din olycka att vara förenad med", återtog denne lugnt. "Jag ville endast din sällhet; detta var driffjedern till mina handlingar Utan förgift eller något dylikt har jag löst dina bojor och var äfven den första som underrättade dig att du var fri, att vägen till Thora nu var dig öppen, och slutligen måste jag dock med hotelser tilltvinga mig rättigheten att åter få följa dig. Se der lönen för min möda, att bereda din sällhet, den jag likväl svurit att bevittna, att njuta af."

"Tyst, afgrundsande, du återför mig på tankar, som uppväcka mitt raseri. Du ville bevittna min sällhet, och likväl visste du, att hon redan var gift! Eländiga, du blott bedrog mig," ropade Axel och fattade gossen med häftighet i armen. "Förstår du, att jag vid minnet häraf måste afsky dig, och att du måste bort ur min åsyn."

"Aldrig! Jag skulle då hämnas med att beröfva dig Thoras kärlek; ty jag behöfver blott gå till henne och säga, att sedan hon blef vansinnig, lockade du mig att rymma, emedan du, under hela den tid hon trodde sig uteslutande älskad, stått uti ett intimt förhållande till mig. Såsom vittne på sanningen af mina ord skulle nu jag åberopa din egen betjent, hvilken sett mig nattetid lemna dina rum. Jag begagnar då det vapen, du en gång ville ega emot mig. Begrip således, att vi äro oåtskiljaktiga, ända till den dag, då Thora är din och du icke mera behöfver frukta mig."

Axel gick några hvarf omkring rummet i upprörd sinnesstämning.

Gossen följde honom med ögonen.

"Men hvartill detta misstroende till mig?" återtog han; "då alla mina handlingar borde bevisa dig, att jag lefver endast för din lycka och framgång."

"Säg mig, hvarför förteg du i Munchen, att Thora var gift? Hvarför underhöll du och uppeldade mitt hopp att ändtligen kunna bjuda henne mitt lif och mitt namn, då du likväl visste, att hon tillhörde en annan? Säg, hvartill denna förtegenhet?"

"Jag visste icke att hon var gift."

"Du glömmer då Lauras uppträdande vid förlofningen. Generalen har meddelat mig händelsen."

"Men förlofning är icke giftermål."

"När jag tänker på hela ditt uppförande, så blir jag nästan ursinnig. Då jag kom hem från öfverste ***stjernas bal, föreföll det mig såsom om du njöt af mina kval."

"Du bedrog dig, jag led af dem. Axel, befall och jag skall gerna, för framgången af din kärlek gifva mitt lif."

När den besynnerlige gossen yttrat detta lutade han sitt hufvud i handen.

"Kanske jag gör dig orätt," återtog Axel, "framtiden skall utvisa det."

"Ja, den dag skall snart komma, då jag efter åratals väntan får visa huru jag älskar dig"

Hade Axel nu sett den lilla jockejen, skulle han häpnat öfver den af hat flammande blicken.

"God natt, Axel, när resa vi?"

"Jag vet det icke," svarade Axel tankfullt.

En vecka förgick utan att Thora kunde få träffa Axel. Grefve Falkenhjelm tillbragte hela dagarna med sin dotter, och om aftnarna företogos lustpartier. Härtill kom, att majorskan och Nina oafbrutet vistades ute på Djurgården hos Thora, så att hon icke egde en enda obevakad stund.

Thora led deraf. För hvarje afton skref hon till Axel, och hvarje sådant bref utvisade, att sjelfva skilsmessan förde Axel närmare segern öfver hennes hjerta än något annat. Hon tyckte sig nu kunna öfverlefva allt, utom att vara skild ifrån honom.

Så stodo sakerna dagen före grefvens återresa till Skåne.

Då Thora vid middagstiden kom hem ifrån en utfärd, hon gjort med sin far, tant och Nina, underrättade henne Lisette, att öfverstens betjent väntade med ett bref. Thora skyndade in i sitt kabinett och befallde att han skulle föras dit.

Några ögonblick derefter läste hon följande:

"Thora! Hvartill denna lek med mitt hjerta? Hvartill dessa tomma ord och fraser, då du icke eger en enda timme för mig? Säg ärligt, att du icke vill se mig, och jag återvänder till stridsfältet för att dö. Men älskar du mig ännu, då måste jag i afton tala med dig, om också blott för ett ögonblick. Beviljar du mig icke detta möte, så reser jag för att aldrig mera återvända.

Din olycklige
Axel."

Härpå svarade Thora i en biljett:

"Äfven jag förmår icke längre lefva skild från dig. Död och vanära hellre än lifvet utan Axel! Möt mig i afton klockan elfva uti paviljongen.

För evigt din,
Thora."

Ett stycke ifrån villan, der Thora bodde, väntade Axels jockej på betjenten.

"Gif mig brefvet", yttrade han åt den senare.

"Men öfversten befallde mig lemna honom det sjelf," svarade denne.

"Gotthard, han har skickat mig att möta dig samt gaf mig befallning att du skulle gå till baron X— med detta bref."

Ehuru något tvekande, räckte Gotthard gossen Thoras svar, och denne svängde sig derefter upp på en häst, som stod bunden vid ett träd, och red bort i sporrstreck.

Tidigt på aftonen sade grefven sin dotter farväl, emedan han följande morgon skulle resa. Majorskan och Nina kvarstannade likväl hos Thora. Men denna föregaf en häftig hufvudvärk, så att man förr än vanligt åtskildes och begaf sig till hvila.

Klockan elfva smög sig Thora helt tyst ur byggningen och ut i trädgården. Det var en mörk och stormig afton. Vinden prasslade i de affalna löfven och jagade dem i hvirflar omkring Thoras hufvud. Ingen stjerna skymtade fram på den molnhöljda himmelen, och hon vägledes endast utaf de ljus hon låtit tända uti paviljongen. Under tillryggaläggandet af den korta vägen bemäktigade sig en hemsk fruktan och sorgliga aningar Thoras hjerta. Förnuftet hviskade varnande: "vänd om!" men kärlek och svaghet drefvo henne framåt. Det föreföll henne liksom någon smugit sig i hennes fjät, men då hon stannade för att lyssna, hörde hon endast vindens susning i de torra löfven. Orolig och uppskrämd af sin inbillning uppnådde Thora ändtligen målet, och till sin obeskrifliga glädje fann hon Axel redan der.

Thora kastade sig till hans bröst med ett:

"Gud ske lof att jag återser dig!" Hon lindade sina armar omkring hans hals och smög sig darrande intill honom.

"O, hvad jag lidit, hvad jag känt mig olycklig dessa evigt långa dagar vi varit åtskilda," yttrade Axel och tryckte henne till sitt hjerta.

"Äfven jag har nu insett, att endast döden kan skilja oss åt; utan att se dig, kan jag icke längre lefva."

"Du följer med mig, är det icke så?" och Axel höljde dervid Thoras händer med kyssar.

"Trolösa och menediga kvinna, du skall följa honom i döden!" ljöd en vredgad stämma.

Förskräckt slet sig Thora från Axel, och båda rigtade sina blickar med bestörtning dit, hvarifrån rösten kom. Hvad sågo de? — Emil med af raseri vanställda drag och bredvid honom Cordula med ett af hämdlystnad strålande ansigte. Vid hennes åsyn ryste Axel.

Emil rusade fram till Thora med en pistol lyft emot henne. Förfärad kastade Axel sig mellan dem.

"Tillbaka, usling," skrek Emil och aflossade i detsamma ett skott, som träffade Thora. Med ett rop af smärta signade hon ned, just som Axel skulle kasta sig öfver Emil, men tumlade baklänges, träffad i hufvudet af Emils andra skott.

Vid skottets aflossande sprängdes den stängda dörren, och i det ögonblick Axel föll inträngde general Behrend. Han stannade förstenad vid den anblick, som här mötte honom, och utropade full af fasa till Cordula, hvars arm han fattade:

"Olyckliga! Hvad har du gjort? Han var din bror!"

TREDJE AFDELNINGEN.

Omkring fem år hafva förflutit sedan de blodiga tilldragelserna i det föregående.

Vi införa läsaren hos grefve Örnhjelm, på det ståtliga Bredahof i södra Sverige. En mulen oktoberafton sutto, uti ett mindre, men smakfullt förmak ett ännu ungt fruntimmer samt en herre om fyratio år. På golfvet lekte en vacker gosse vid två års ålder.

"Nå, min goda Nina, finner du dig fortfarande lika lycklig, som när vi sist träffades?"

"Ack, Henrik, om möjligt ännu lyckligare; i synnerhet som jag, sedan du blifvit provincialläkare härstädes icke eger någon mera önskan för mig sjelf uppfylld. Ofta förefaller det mig som skulle lyckan hafva gjort mig egoistisk, efter jag

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jemna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättigheten att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna tillbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om fadern är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

James Smart,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa fribemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.

För
25c i Silfver

(eller 1 1 eller 2 cts. frimärken) samt addresser på 10 landsmän sändes till hvar och en, en hel årgång af den bekanta tidningen : : :

Svensk Familj-Journal

192 sidor (omkr. 1000 vanliga boksidor), innehållande öfver 200 noveller, berättelser, dikter och illustrationer, häfta i prydligt omslag samt tidningen fritt i sex månader.

C. Rasmussen Publ. Co.,
Minneapolis.